Biuletyn Europejski nr 10 (22)/ 2015*

SPIS TREŚCI

Informacje s. 2

Nowe akty prawne UE s. 3

Orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości UE s. 3

- Ochrona danych osobowych s. 3
- Ochrona środowiska s. 5
- Swobodny przepływ osób s. 6
- Swoboda przedsiębiorczości s. 8
- Swobodny przepływ towarów s. 10
- Podatki s. 11
- Cła s. 14
- Cudzoziemcy s. 15
- Zabezpieczenie społeczne s. 15
- Zamówienia publiczne s. 16
- Zdrowie publiczne s. 18
- Prawo telekomunikacyjne / łączność s. 19
- Radio i telewizja s. 20
- Geodezja i kartografia s. 20
- Prawo upadłościowe s. 21
- Własność przemysłowa / Znaki towarowe s. 21

Orzecznictwo ETPC s. 23

* Biuletyn opracowywany przez Wydział VII Prawa Europejskiego w Biurze Orzecznictwa NSA stanowi informację o wybranych aktach prawnych Unii Europejskiej i orzeczeniach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz aktach prawnych Rady Europy i orzeczeniach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, mogących mieć znaczenie dla orzecznictwa sądów administracyjnych; jest dostępny w bazie CBOIS oraz na stronie http://www.nsa.gov.pl/biuletyn-europejski.php.

Informacje

- 13 października 2015 r. weszła w życie nowa ustawa – Prawo o zgromadzeniach (Dz.U. z 2015, poz. 1485), która stanowi m.in. wykonanie wyroku Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 3 maja 2007 r. w sprawie Bączkowski i inni p. Polsce (skarga nr 1543/06).
- 16 października 2015 r. w Lublinie w siedzibie Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury odbyło się IX Seminarium Warszawskie, współorganizowane przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych oraz Krajową Szkołę Sądownictwa i Prokuratury, pod tematem przewodnim „Dysfunkcje polskiego prawa – jak poprawić system środków prawnych w Polsce?" W ramach programu konferencji przedstawiono również rolę sądów administracyjnych w przestrzeganiu Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.
- 22 października 2015 r. Trybunał Sprawiedliwości UE ogłosił wyrok w sprawie C-277/14 PPUH Stehcemp sp. j Florian Stefanek, Janina Stefanek, Jarosław Stefanek przeciwko Dyrektor Izby Skarbowej w Łodzi, wydany na skutek pytania prejudycjalnego NSA w sprawie I FSK 516/13, skierowanego do TSUE postanowieniem z 6 marca 2014 r. (zob. treść rozstrzygnięcia na s. 13 niniejszego Biuletynu)
- 22 października 2015 r. Polska podpisała w Rydze Protokół do Konwencji Rady Europy o zapobieganiu terroryzmowi, sporządzony w Warszawie 16 maja 2005 r. Polska znalazła się w gronie kilkunastu państw członkowskich Rady Europy, które jako pierwsze wypełniły krajowe procedury pozwalające na podpisanie Protokołu.
- 22 października 2015 r. Komisja Europejska skierowała do Trybunału Sprawiedliwości UE sprawę przeciwko Polsce za niewdrożenie do krajowego prawa przepisów unijnych dotyczących naprawy oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banków – dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (Dz. Urz. UE L 173 z 2014 r., s. 190).
- 30 września 2015 r. Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy w rezolucji nr 2075 wyraziło zaniepokojenie z powodu wysokiej liczby niewykonanych wyroków Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Zgromadzenie zarzuciło państwom brak woli politycznej i zaapelowało do Komitetu Ministrów Rady Europy, który czuwa nad wykonywaniem wyroków przez państwa, o podjęcie "ostrzejszych środków". Blisko 11 tys. orzeczeń ETPC czeka na wykonanie (80 proc. orzeczeń dotyczy 9 krajów: Bułgarii, Grecji, Rosji, Rumunii, Turcji, Ukrainy, Węgier, Włoch oraz Polski).

Nowe akty prawne UE

- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/1754 z dnia 6 października 2015 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz. Urz. UE L 285 z dnia 31 października 2015 r., s. 1). Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2016 r.
- Decyzja wykonawcza Rady (UE) 2015/1956 z dnia 26 października 2015 r. dotycząca wyznaczenia daty, od której staje się skuteczna decyzja 2008/633/WSiSW w sprawie dostępu wyznaczonych organów państw członkowskich i Europolu do wizowego systemu informacyjnego (VIS) do celów jego przeglądania, w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i innym poważnym przestępstwom, ich wykrywania i ścigania (Dz. Urz. UE L 284 z dnia 31 października 2015 r., s. 146). Niniejsza decyzja weszła w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, tj. dnia 1 listopada 2015 r.
- Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1961 z dnia 26 października 2015 r. zmieniające rozporządzenie (UE) 2015/104 w odniesieniu do niektórych uprawnień do połowów (Dz. Urz. UE L 287 z dnia 31 października 2015 r., s. 1). Niniejsze rozporządzenie weszło w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, tj. dnia 1 listopada 2015 r.
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2015/1962 z dnia 28 października 2015 r. zmieniające rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 404/2011 ustanawiające szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 1224/2009 ustanawiającego wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa (Dz. Urz. UE L 287 z dnia 31 października 2015 r., s. 1). Niniejsze rozporządzenie weszło w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej, tj. 20 listopada 2015 r.

Orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości UE*

[*)W przypadku wyroków TSUE publikowane fragmenty stanowią wybrane cytaty lub tezy.]

Ochrona danych osobowych

Wyrok Trybunału z dnia 1 października 2015 r. w sprawie C-230/14 Weltimmo s.r.o. przeciwko Nemzeti Adatvédelmi és Információszabadság Hatóság.

Odesłanie prejudycjalne - Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych - Dyrektywa 95/46/WE - Artykuł 4 ust. 1 i art. 28 ust. 1, 3 i 6 - Administrator danych formalnie mający siedzibę na terytorium określonego państwa członkowskiego - Naruszenie prawa do ochrony danych osobowych dotyczące osób fizycznych w innym państwie członkowskim - Ustalenie prawa właściwego oraz właściwego organu nadzorczego - Wykonywanie uprawnień organu nadzorczego - Uprawnienie do nakładania sankcji.

*) Artykuł 4 ust. 1 lit. a) i art. 28 ust. 1, 3 i 6 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych należy interpretować w ten sposób, że zezwala on na zastosowanie przepisów prawnych dotyczących ochrony danych osobowych państwa członkowskiego różnego od państwa, w którym zarejestrowany jest administrator tych danych, o ile prowadzi on poprzez stabilne rozwiązanie organizacyjne na terytorium tego państwa członkowskiego faktyczną i rzeczywistą działalność, choćby nawet drobną, w której kontekście dokonuje się rozpatrywanego przetwarzania.

W celu ustalenia, w okolicznościach takich jak te występujące w postępowaniu głównym, czy tak jest, sąd odsyłający może w szczególności wziąć pod uwagę fakt, że, po pierwsze, działalność administratora danych, w której kontekście ma miejsce to przetwarzanie, polega na prowadzeniu stron internetowych z ogłoszeniami o nieruchomościach dotyczących nieruchomości położonych na terytorium tego państwa członkowskiego i zredagowanych w jego języku, a w związku z tym ta działalność jest w głównej mierze, a nawet w całości nakierowana na to państwo członkowskie, i po drugie, że wspomniany administrator danych ma w tym państwie członkowskim przedstawiciela odpowiedzialnego za ściąganie należności powstałych w wyniku tej działalności oraz za reprezentowanie go w postępowaniu administracyjnym i sądowym dotyczącym omawianych danych.

Kwestia przynależności państwowej osób, których dotyczy to przetwarzanie danych, nie ma natomiast znaczenia.

*) W sytuacji gdyby organ nadzorczy państwa członkowskiego, do którego skierowano skargi na podstawie art. 28 ust. 4 dyrektywy 95/46, doszedł do wniosku, że do przetwarzania określonych danych osobowych nie jest właściwe prawo tego państwa członkowskiego, lecz prawo innego państwa członkowskiego, art. 28 ust. 1, 3 i 6 dyrektywy 95/46 należy interpretować w ten sposób, że ten organ nadzorczy może wykonywać skuteczne uprawnienia interwencyjne powierzone mu zgodnie z art. 28 ust. 3 tej dyrektywy wyłącznie na terytorium państwa członkowskiego, któremu podlega. Nie może on więc nałożyć sankcji na podstawie prawa tego państwa członkowskiego na administratora danych, który nie prowadzi działalności gospodarczej na jego terytorium, tylko powinien, na podstawie art. 28 ust. 6 tej dyrektywy, wystąpić o podjęcie działań do organu nadzorczego podległego państwu członkowskiemu, którego prawo jest właściwe.

*) Dyrektywę 95/46 należy interpretować w ten sposób, iż zakres pojęcia „adatfeldolgozás" (czynności techniczne w zakresie przetwarzania danych), użytego w węgierskiej wersji językowej tej dyrektywy, w szczególności w jej art. 4 ust. 1 lit. a) i art. 28 ust. 6, należy uznać za identyczny jak terminu „adatkezelés" (przetwarzanie danych).

Wyrok Trybunału z dnia 1 października 2015 r. w sprawie C-201/14 Smaranda Bara i in. przeciwko Presedintele Casei Nationale de Asigurări de Sănătate i inni.

Odesłanie prejudycjalne - Dyrektywa 95/46/WE - Przetwarzanie danych osobowych - Artykuły 10 i 11 - Informowanie osób, których dane dotyczą - Artykuł 13 - Wyjątki i ograniczenia - Przekazanie przez organ administracji publicznej państwa członkowskiego podatkowych danych osobowych w celu przetwarzania ich przez inny organ administracji publicznej.

*) Artykuły 10, 11 i 13 dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych

danych należy interpretować w ten sposób, że przepisy te stoją na przeszkodzie środkom krajowym, takim jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które pozwalają organowi administracji publicznej państwa członkowskiego na przekazywanie danych osobowych innemu organowi administracji publicznej i na ich dalsze przetwarzanie, bez informowania osób, których dane dotyczą o tymże przekazaniu i przetwarzaniu.

Ochrona środowiska

Wyrok Trybunału z dnia 6 października 2015 r. w sprawie C-71/14 East Sussex County Council przeciwko Information Commissioner.

Odesłanie prejudycjalne - Konwencja z Aarhus - Dyrektywa 2003/4/WE - Artykuły 5 i 6 - Publiczny dostęp do informacji dotyczących środowiska - Opłata za udostępnienie informacji o środowisku - Pojęcie "uzasadnionej kwoty" - Koszty utrzymywania bazy danych i koszty ogólne - Dostęp do wymiaru sprawiedliwości - Kontrola administracyjna i sądowa decyzji nakładającej opłatę.

*) Artykuł 5 ust. 2 dyrektywy 2003/4/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie publicznego dostępu do informacji dotyczących środowiska i uchylającej dyrektywę Rady 90/313/EWG należy interpretować w ten sposób, że opłata za udostępnienie szczególnego rodzaju informacji o środowisku nie może zawierać w sobie żadnej części kosztów wynikających z utrzymywania bazy danych, takiej jak ta w sprawie w postępowaniu głównym, wykorzystywanej w tym celu przez organ władzy publicznej, ale może zawierać koszty ogólne związane z czasem, jaki pracownicy tego organu przeznaczają na udzielanie odpowiedzi na indywidualne wnioski o udostępnienie informacji, uwzględnione w odpowiedni sposób przy określaniu wysokości tej opłaty, pod warunkiem że całkowita kwota tej opłaty nie przekracza uzasadnionej kwoty.

*) Artykuł 6 dyrektywy 2003/4 należy interpretować w ten sposób, że nie są z nim sprzeczne przepisy krajowe, na mocy których uzasadniony charakter opłaty za udostępnienie szczególnego rodzaju informacji o środowisku podlega jedynie ograniczonej kontroli administracyjnej i sądowej – takiej jak ta przewidziana prawem angielskim – pod warunkiem że kontrola ta jest przeprowadzana na podstawie obiektywnych kryteriów oraz zgodnie z zasadami równoważności i skuteczności obejmuje kwestię, czy organ władzy publicznej nakładający tę opłatę przestrzegał przesłanek przewidzianych w art. 5 ust. 2 tej dyrektywy, czego kontrola należy do sądu odsyłającego.

Wyrok Trybunału z dnia 15 października 2015 r. w sprawie C-137/14 Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego - Dyrektywa 2011/92/UE - Ocena skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne - Artykuł 11 - Dyrektywa 2010/75/UE - Emisje przemysłowe (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) - Artykuł 25 - Dostęp do wymiaru sprawiedliwości -Krajowe przepisy proceduralne niezgodne z prawem.

*) Poprzez:

– ograniczenie na podstawie § 46 Verwaltungsverfahrensgesetz (ustawy

o postępowaniu administracyjnym) możliwości stwierdzenia nieważności decyzji ze względu na uchybienia proceduralne do wypadków braku oceny oddziaływania na środowisko lub braku oceny wstępnej oraz do wypadków, w których skarżący udowodni, że uchybienie proceduralne pozostaje w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem zawartym w decyzji;

– ograniczenie zgodnie z § 2 ust. 3 Umwelt-Rechtsbehelfsgesetz (ustawy w sprawie środków prawnych w sprawach z zakresu ochrony środowiska określonych w dyrektywie 2003/35/WE) z dnia 7 grudnia 2006 r., zmienionej ustawą z dnia 21 stycznia 2013 r., i z § 73 ust. 4 Verwaltungsverfahrensgesetz (ustawy o postępowaniu administracyjnym) czynnej legitymacji procesowej i zakresu kontroli sądowej do zarzutów, które zostały podniesione w terminie przewidzianym na zgłaszanie zarzutów w postępowaniu administracyjnym, które doprowadziło do wydania decyzji;

– ograniczenie na podstawie § 2 ust. 1 w związku z § 5 ust. 1 Umwelt-Rechtsbehelfsgesetz (ustawy w sprawie środków prawnych w sprawach z zakresu ochrony środowiska określonych w dyrektywie 2003/35/WE) z dnia 7 grudnia 2006 r., zmienionej ustawą z dnia 21 stycznia 2013 r., w odniesieniu do postępowań wszczętych po dniu 25 czerwca 2005 r. i zakończonych przed dniem 12 maja 2011 r. czynnej legitymacji procesowej stowarzyszeń ochrony środowiska naturalnego do przepisów, które przyznają prawa jednostkom; oraz

– ograniczenie zgodnie z § 2 ust. 1 w związku z § 5 ust. 1 Umwelt-Rechtsbehelfsgesetz (ustawy w sprawie środków prawnych w sprawach z zakresu ochrony środowiska określonych w dyrektywie 2003/35/WE) z dnia 7 grudnia 2006 r., zmienionej ustawą z dnia 21 stycznia 2013 r., w odniesieniu do postępowań wszczętych po dniu 25 czerwca 2005 r. i zakończonych przed dniem 12 maja 2011 r. zakresu kontroli sądowej środków zaskarżenia wnoszonych przez stowarzyszenia ochrony środowiska do przepisów, które przyznają prawa jednostkom; oraz

– ograniczenie polegające na wyłączeniu, zgodnie z § 5 ust. 1 i 4 Umwelt-Rechtsbehelfsgesetz (ustawy w sprawie środków prawnych w sprawach z zakresu ochrony środowiska określonych w dyrektywie 2003/35/WE) z dnia 7 grudnia 2006 r., zmienionej ustawą z dnia 21 stycznia 2013 r., z zakresu zastosowania ustawodawstwa krajowego postępowań administracyjnych wszczętych przed dniem 25 czerwca 2005 r.,

Republika Federalna Niemiec uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążą na mocy art. 11 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko i art. 25 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola).

Swobodny przepływ osób

Wyrok Trybunału z dnia 6 października 2015 r. w sprawie C-298/14 Alain Brouillard przeciwko Jury du concours de recrutement de référendaires près la Cour de cassation i Państwo belgijskie.

Odesłanie prejudycjalne - Swobodny przepływ osób - Artykuły 45 TFUE i art. 49 TFUE - Pracownicy - Zatrudnienie w administracji publicznej - Dyrektywa 2005/36/WE - Uznawanie kwalifikacji zawodowych - Pojęcie "zawodu regulowanego" - Komisja konkursowa

zajmująca się rekrutacją na stanowiska referendarzy przy Cour de cassation (Belgia).

*) Artykuł 45 TFUE należy intepretować w ten sposób, że, po pierwsze, ma on zastosowanie w sytuacji takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, w której obywatel państwa członkowskiego, mieszkający i pracujący w tym państwie członkowskim, posiada dyplom uzyskany w innym państwie członkowskim, na który powołuje się w celu wzięcia udziału w konkursie na stanowiska referendarzy przy Cour de cassation pierwszego państwa członkowskiego, a po drugie, tego rodzaju sytuacja nie jest objęta zakresem art. 45 ust. 4 TFUE.

*) Dyrektywę 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych należy interpretować w ten sposób, że funkcja referendarza przy Cour de cassation nie jest „zawodem regulowanym" w rozumieniu tej dyrektywy.

*) Artykuł 45 TFUE należy intepretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, aby w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym komisja konkursowa zajmująca się rekrutacją na stanowiska referendarzy przy sądzie państwa członkowskiego, rozpatrując zgłoszenie udziału w konkursie złożone przez obywatela tego państwa członkowskiego, uzależniała możliwość dopuszczenia go do udziału w tym konkursie od posiadania dyplomów wymaganych przepisami tego państwa członkowskiego lub od uznania równoważności dyplomu magistra wydanego przez uniwersytet innego państwa członkowskiego, bez uwzględnienia wszystkich dyplomów, świadectw i innych dokumentów oraz odpowiedniego doświadczenia zawodowego zainteresowanego w wyniku porównania kwalifikacji zawodowych potwierdzonych przez owe dyplomy, świadectwa i inne dokumenty z kwalifikacjami wymaganymi w świetle tych przepisów.

Swoboda przedsiębiorczości

Wyrok Trybunału z dnia 29 października 2015 r. w sprawie C-583/14 Benjámin Dávid Nagy przeciwko Vas Megyei Rendőr-főkapitányság.

Odesłanie prejudycjalne - Zasada niedyskryminacji - Artykuł 18 TFUE - Obywatelstwo Unii - Artykuł 20 TFUE - Swobodny przepływ osób - Artykuł 63 TFUE - Swobodny przepływ kapitału - Ruch drogowy - Kierowcy mający miejsce zamieszkania w danym państwie członkowskim - Obowiązek wykazania na miejscu, w trakcie kontroli policyjnej, zgodnego z prawem korzystania z pojazdów zarejestrowanych w innym państwie.

*) Artykuł 63 ust. 1 TFUE nie stoi na przeszkodzie istnieniu uregulowania krajowego, zgodnie z którym co do zasady po drogach danego państwa członkowskiego mogą poruszać się wyłącznie pojazdy posiadające zezwolenie administracyjne i tablice rejestracyjne wydane przez to państwo członkowskie, a w przypadku gdy jeden z rezydentów tego państwa zamierza powołać się na odstępstwo od tej zasady w oparciu o okoliczność, że korzysta z pojazdu udostępnionego mu przez właściciela omawianego pojazdu, mającego siedzibę w innym państwie członkowskim, rezydent ten musi być w stanie wykazać na miejscu, w trakcie kontroli policyjnej, iż spełnia warunki zastosowania tego odstępstwa przewidziane w owym uregulowaniu krajowym, pod rygorem natychmiastowego nałożenia grzywny w wysokości równej tej stosowanej w przypadku naruszenia obowiązku rejestracji pojazdu, bez możliwości uzyskania zwolnienia od tej grzywny.

Wyrok Trybunału z dnia 1 października 2015 r. w sprawach połączonych C-340/14 i C-341/14 R. L. Trijber (C-340/14) przeciwko College van burgemeester en wethouders van Amsterdam i J. Harmsen (C-341/14) przeciwko Burgemeester van Amsterdam.

Odesłanie prejudycjalne - Dyrektywa 2006/123/WE - Usługi na rynku wewnętrznym - Żegluga rekreacyjna - Domy publiczne z witryną okienną - Artykuł 2 ust. 2 lit. d) - Zakres stosowania - Wyłączenie - Usługi w dziedzinie transportu - Swoboda przedsiębiorczości - System zezwoleń - Artykuł 10 ust. 2 lit. c) - Warunki udzielenia zezwolenia - Proporcjonalność - Warunek znajomości języka - Artykuł 11 ust. 1 lit. b) - Okres ważności zezwolenia - Ograniczenie liczby dostępnych zezwoleń - Nadrzędny interes publiczny.

*) Artykuł 2 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, że – z zastrzeżeniem ustaleń, których dokona sąd odsyłający – działalność, taka jak stanowiąca przedmiot rozpatrywanego w postępowaniu głównym wniosku o udzielenie zezwolenia, polegająca na odpłatnym świadczeniu usługi przyjmowania pasażerów na statek w celu zwiedzania przez nich miasta drogą wodną i w celach rozrywkowych, nie stanowi usługi w „dziedzinie transportu" w rozumieniu tego przepisu, wyłączonej z zakresu zastosowania tej dyrektywy.

*) Artykuł 11 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2006/123 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie udzielaniu przez właściwe organy krajowe zezwoleń na czas nieokreślony na wykonywanie działalności, takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, gdy liczba zezwoleń udzielanych w tym celu przez te same organy jest ograniczona nadrzędnym interesem publicznym.

*) Artykuł 10 ust. 2 lit. c) dyrektywy 2006/123 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie środkowi, takiemu jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, który uzależnia udzielenie zezwolenia na wykonywanie działalności – takiej jak rozpatrywana w sprawie C-341/14, polegającej na prowadzeniu domów publicznych z witryną okienną poprzez wynajem pokoi na godziny – od warunku, że usługodawca świadczący te usługi może porozumieć się w języku zrozumiałym dla beneficjentów wspomnianych usług, w niniejszym wypadku prostytutek, jeżeli warunek ten jest właściwy, aby zapewnić realizację zamierzonego celu związanego z interesem publicznym, a mianowicie zapobiegania czynom zabronionym związanym z prostytucją, oraz jeżeli warunek ten nie wykracza poza to, co jest niezbędne, aby osiągnąć ten cel, co powinien ustalić sąd odsyłający.

Wyrok Trybunału z dnia 15 października 2015 r. w sprawie C-168/14 Grupo Itevelesa SL i inni przeciwko OCA Inspección Técnica de Vehículos SA i Generalidad de Cataluña.

Odesłanie prejudycjalne - Artykuły 49 TFUE i 51 TFUE - Swoboda przedsiębiorczości - Dyrektywa 2006/123/WE - Zakres stosowania - Usługi na rynku wewnętrznym - Dyrektywa 2009/40/WE - Dostęp do wykonywania działalności z zakresu badania technicznego pojazdów - Wykonywanie przez podmiot prywatny - Działalność związana z wykonywaniem władzy publicznej - System uzyskania uprzedniego zezwolenia - Nadrzędne względy interesu ogólnego - Bezpieczeństwo drogowe - Podział terytorialny - Minimalna odległość między stacjami kontroli technicznej pojazdów - Maksymalny udział w rynku - Względy uzasadniające - Zdolność do osiągnięcia zamierzonego celu - Spójność - Proporcjonalność.

*) Artykuł 2 ust. 2 lit. d) dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego

i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, że działalność w zakresie kontroli technicznej pojazdów jest wyłączona z zakresu stosowania tej dyrektywy.

*) Artykuł 51 akapit pierwszy TFUE należy interpretować w ten sposób, że działalność stacji kontroli technicznej pojazdów, takich jak te opisane w przepisach będących przedmiotem postępowania głównego, nie jest związana z wykonywaniem władzy publicznej w rozumieniu tego przepisu, niezależnie od okoliczności, iż podmioty prowadzące stacje kontroli technicznej są uprawnione do unieruchomienia pojazdu, w wypadku gdy w trakcie kontroli tego pojazdu ujawniają one wady związane z bezpieczeństwem pociągające za sobą bezpośrednie zagrożenie.

*) Artykuł 49 TFUE należy interpretować w ten sposób, , że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym, takim jak przepisy będące przedmiotem postępowania głównego, które uzależniają wydanie zezwolenia na otwarcie stacji kontroli pojazdów przez przedsiębiorstwo lub przez grupę przedsiębiorstw od warunku, z jednej strony, że istnieje minimalna odległość między tą stacją i stacjami tego przedsiębiorstwa lub tej grupy przedsiębiorstw posiadającymi już zezwolenie na prowadzenie takiej działalności oraz, z drugiej strony, że to przedsiębiorstwo, lub ta grupa przedsiębiorstw, nie posiada – w razie udzielenia takiego zezwolenia – udziału w rynku powyżej 50%, chyba że zostanie wykazane, co jest zadaniem sądu odsyłającego, że warunek ten jest naprawdę odpowiedni dla osiągnięcia celów ochrony konsumentów i bezpieczeństwa ruchu drogowego i nie wykracza poza to, co niezbędne dla osiągnięcia tych celów.

Wyrok Trybunału z dnia 22 października 2015 r. w sprawie C-185/14 "EasyPay" AD i "Finance Engineering" AD przeciwko Ministerski savet na Republika Bulgaria i Natsionalen osiguritelen institut.

Swobodny przepływ towarów

Odesłanie prejudycjalne - Usługa przekazu pocztowego - Dyrektywa 97/67/WE - Zakres stosowania - Przepisy krajowe przyznające wyłączne prawo świadczenia usługi przekazu pocztowego - Pomoc państwa - Działalność gospodarcza - Usługi świadczone w ogólnym interesie gospodarczym.

*) Dyrektywa 97/67/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 1997 r. w sprawie wspólnych zasad rozwoju rynku wewnętrznego usług pocztowych Wspólnoty oraz poprawy jakości usług, zmieniona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/6/WE z dnia 20 lutego 2008 r., powinna być interpretowana w ten sposób, że usługa przekazu pocztowego, poprzez którą nadawca, w danym przypadku państwo, przesyła kwoty pieniężne do adresata za pośrednictwem operatora zobowiązanego do świadczenia powszechnej usługi pocztowej, nie wchodzi w zakres stosowania tej dyrektywy.

*) Artykuł 107 ust. 1 TFUE powinien być interpretowany w ten sposób, że przy założeniu, iż działalność w zakresie przekazów pocztowych umożliwiająca wypłacanie emerytur i rent stanowi działalność ekonomiczną, przepis ten nie dotyczy jednak udzielania przez państwo członkowskie przedsiębiorstwu takiemu jak to, którego dotyczy postepowanie główne, wyłącznego prawa do dokonywania wypłaty emerytur i rent przekazem pocztowym, ponieważ usługa ta jest usługą świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym, za którą rekompensata stanowi świadczenie wzajemne za świadczenia wykonane przez to przedsiębiorstwo w celu wypełnienia zobowiązań z zakresu usługi publicznej.

Wyrok Trybunału z dnia 6 października 2015 r. w sprawie C-354/14 SC Capoda Import-Export SRL przeciwko Registrul Auto Român i Benone-Nicolae Bejan.

Odesłanie prejudycjalne - Swobodny przepływ towarów - Środki o skutku równoważnym - Towary dopuszczone do swobodnego obrotu w Niemczech - Towary podlegające kontrolom homologacyjnym w Rumunii - Świadectwo zgodności wydane dystrybutorowi w innym państwie członkowskim - Świadectwo uznane za niewystarczające dla dopuszczenia do swobodnego obrotu towarów - Zasada wzajemnego uznawania - Częściowa niedopuszczalność.

*) Artykuł 34 TFUE i art. 31 ust. 1 i 12 dyrektywy 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiającej ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (dyrektywy ramowej) powinny być interpretowane w ten sposób, że nie sprzeciwiają się uregulowaniu krajowemu, takiemu jak sporne w postępowaniu głównym, które uzależnia sprzedaż w danym państwie członkowskim odrębnych, nowych części do pojazdów drogowych – w niniejszej sprawie pomp do wody i filtrów paliwowych – od stosowania procedury certyfikacji lub homologacji w tym państwie członkowskim, o ile uregulowanie to przewiduje ponadto wyjątki mogące zapewnić, że części produkowane i sprzedawane zgodnie z prawem w innym państwach członkowskich są z niej zwolnione, lub w ich braku, o ile odnośne części są w stanie spowodować poważne zagrożenie dla prawidłowego funkcjonowania układów istotnych dla bezpieczeństwa pojazdu lub jego oddziaływania na środowisko oraz że owa procedura homologacji lub certyfikacji jest koniecznie niezbędna i proporcjonalna dla przestrzegania celów ochrony bezpieczeństwa ruchu drogowego lub ochrony środowiska.

*) Warunki, na jakich następuje przedstawienie dowodu na to, iż takie części zostały już homologowane lub poświadczone albo że stanowią one oryginalne części lub części o porównywalnej jakości, należą w braku uregulowania prawa Unii do praw państw członkowskich z zastrzeżeniem zasad równoważności i skuteczności.

Wyrok Trybunału z dnia 15 października 2015 r. w sprawie C-251/14 György Balázs przeciwko Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-alföldi Regionális Vám- és Pénzügyőri Főigazgatósága.

Odesłanie prejudycjalne - Zbliżanie ustawodawstw - Jakość olejów napędowych - Krajowa specyfikacja techniczna nakładająca dodatkowe wymogi jakościowe w stosunku do prawa Unii.

*) Artykuł 4 ust. 1 i art. 5 dyrektywy 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnoszącej się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 93/12/EWG, zmienionej przez rozporządzenie (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 września 2003 r., należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, aby państwo członkowskie przewidziało w prawie krajowym dodatkowe wymogi jakościowe w stosunku do wymogów zawartych w tej dyrektywie w celu sprzedaży oleju napędowego, takie jak sporny w postępowaniu głównym wymóg dotyczący temperatury zapłonu, ponieważ nie chodzi o specyfikację techniczną olejów napędowych dotyczących ochrony zdrowia i środowiska w rozumieniu wspomnianej dyrektywy

*) Artykuł 1 pkt 6 i 11 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, zmienionej dyrektywą Rady 2006 /96/WE z dnia 20 listopada 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że nie

sprzeciwia się on temu, aby państwo członkowskie uczyniło obowiązkową normę krajową taką, jak sporna w postępowaniu głównym węgierska norma MSZ EN 590:2009.

*) Artykuł 1 pkt 6 dyrektywy 98/34, zmienionej dyrektywą 2006/96, należy interpretować w ten sposób, że nie wymaga on, aby norma w rozumieniu tego przepisu została udostępniona w języku urzędowym danego państwa członkowskiego.

Podatki

Wyrok Trybunału z dnia 1 października 2015 r. w sprawie C-606/13 OKG AB przeciwko Skatteverket.

Odesłanie prejudycjalne - Dyrektywa 2003/96/WE - Artykuły 4 i 21 - Dyrektywa 2008/118/WE - Dyrektywa 92/12/EWG - Artykuł 3 ust. 1 - Zakres stosowania - Uregulowanie państwa członkowskiego - Pobieranie podatku od mocy cieplnej reaktorów jądrowych.

*) Artykuł 4 ust. 2 i art. 21 ust. 5 dyrektywy Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej należy interpretować w ten sposób, że przepisy te nie stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które przewiduje nałożenie podatku od mocy cieplnej reaktorów jądrowych, ponieważ podatek taki nie jest objęty zakresem stosowania tej dyrektywy.

*) Dyrektywę Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania należy interpretować w ten sposób, że podatek pobierany od mocy cieplnej reaktora jądrowego nie stanowi podatku akcyzowego w rozumieniu tej dyrektywy.

Wyrok Trybunału z dnia 6 października 2015 r. w sprawie C-69/14 Dragos Constantin Târsia przeciwko Statul român i Serviciul Public Comunitar Regim Permise de Conducere si Înmatriculare a Autovehiculelor.

Odesłanie prejudycjalne - Zasady równoważności i skuteczności - Powaga rzeczy osądzonej - Zwrot nienależnych kwot - Zwrot podatków pobranych przez państwo członkowskie z naruszeniem prawa Unii - Prawomocne orzeczenie sądu nakładające obowiązek zapłaty podatku niezgodnego z prawem Unii - Wniosek o wznowienie postępowania w odniesieniu do takiego orzeczenia sądu - Przepisy krajowe umożliwiające wznowienie postępowania, w świetle późniejszych wyroków Trybunału wydanych w trybie prejudycjalnym, jedynie w odniesieniu do prawomocnych orzeczeń w sprawach administracyjnych.

*) Prawo Unii, a w szczególności zasady równoważności i skuteczności, należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ono na przeszkodzie temu, aby w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym, sąd krajowy nie miał możliwości wznowienia postępowania w odniesieniu do prawomocnego orzeczenia sądowego w sprawie cywilnej, gdy orzeczenie to jest niezgodne z interpretacją prawa Unii dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej po dniu uprawomocnienia się rzeczonego orzeczenia, chociaż możliwość taka istnieje w wypadku niezgodnych z prawem Unii prawomocnych orzeczeń sądowych, które zostały wydane w sprawach administracyjnych.

Wyrok Trybunału z dnia 6 października 2015 r. w sprawie C-66/14 Finanzamt Linz przeciwko Bundesfinanzgericht, Außenstelle Linz.

Odesłanie prejudycjalne - Artykuły 49 TFUE, 54 TFUE, 107 TFUE i 108 ust. 3 TFUE - Swoboda przedsiębiorczości - Pomoc państwa - Opodatkowanie grup spółek - Nabycie udziału w kapitale spółki zależnej - Amortyzacja wartości przedsiębiorstwa - Ograniczenie do udziałów w spółkach będących rezydentami.

*) Artykuł 49 TFUE stoi na przeszkodzie ustawodawstwu państwa członkowskiego, takiemu jak ustawodawstwo sporne w postępowaniu głównym, zezwalającemu, w ramach opodatkowania grupy spółek, spółce dominującej – w przypadku nabycia przez nią udziału w spółce będącej rezydentem, która staje się członkiem takiej grupy – na dokonanie amortyzacji wartości przedsiębiorstwa w granicach 50% ceny zakupu udziału, natomiast zabrania dokonania takiej amortyzacji w przypadku nabycia udziału w spółce niebędącej rezydentem.

Wyrok Trybunału z dnia 15 października 2015 r. w sprawie C-306/14 Direktor na Agentsia «Mitnitsi» przeciwko Biovet AD.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym: Varhoven administrativen sad - Bułgaria.

Odesłanie prejudycjalne - Dyrektywa 92/83/EWG - Harmonizacja struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych - Artykuł 27 ust. 1 lit. d) - Zwolnienia z ujednoliconej akcyzy - Alkohol etylowy - Używanie dla celów czyszczenia i dezynfekcji sprzętów i pomieszczeń służących do wytwarzania produktów leczniczych.

*) Artykuł 27 ust. 1 lit. d) dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych należy interpretować w ten sposób, że przewidziany w tym przepisie obowiązek zwolnienia ma zastosowanie do alkoholu etylowego używanego przez przedsiębiorstwo do czyszczenia oraz dezynfekcji sprzętów i lokali służących do wytwarzania produktów leczniczych.

Wyrok Trybunału z dnia 22 października 2015 r. w sprawie C-126/14 «Sveda» UAB przeciwko Valstybinė mokesčių inspekcija prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos.

Odesłanie prejudycjalne - Podatek VAT - Dyrektywa 2006/112/WE - Artykuł 168 - Prawo do odliczenia - Odliczenie podatku VAT naliczonego przy nabyciu lub wytworzeniu dóbr inwestycyjnych - Ścieżka rekreacyjna bezpośrednio przeznaczona do nieodpłatnego użytku publicznego - Wykorzystanie ścieżki rekreacyjnej jako instrumentu służącego do przeprowadzenia transakcji opodatkowanych.

*) Artykuł 168 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym przepis ten przyznaje podatnikowi prawo do odliczenia kwoty podatku VAT naliczonego zapłaconego w związku z nabyciem lub wytworzeniem dóbr inwestycyjnych w celu prowadzenia przewidzianej działalności gospodarczej związanej z turystyką na obszarach wiejskich i turystyką rekreacyjną, które to dobra są, po pierwsze, bezpośrednio przeznaczone do nieodpłatnego użytku publicznego i które, po drugie, mogą pozwolić na przeprowadzanie transakcji opodatkowanych, o ile istnieje bezpośredni i ścisły związek pomiędzy wydatkami związanymi z transakcjami powodującymi naliczenie podatku a jedną lub kilkoma transakcjami objętymi podatkiem należnym bądź z całością działalności gospodarczej podatnika, co powinien zbadać

sąd odsyłający na podstawie obiektywnych dowodów.

Wyrok Trybunału z dnia 22 października 2015 r. w sprawie C-277/14 PPUH Stehcemp sp. j Florian Stefanek, Janina Stefanek, Jarosław Stefanek przeciwko Dyrektor Izby Skarbowej w Łodzi.

Odesłanie prejudycjalne - Podatki - Podatek od wartości dodanej - Szósta dyrektywa - Prawo do odliczenia - Odmowa - Sprzedaż dokonana przez podmiot uznany za nieistniejący.

*) Przepisy szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej dyrektywą Rady 2002/38/WE z dnia 7 maja 2002 r., należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one przepisom krajowym, takim jak w postępowaniu głównym, które odmawiają podatnikowi prawa do odliczenia podatku od wartości dodanej należnego lub zapłaconego od dostarczonych mu towarów z uwagi na to, iż faktura została wystawiona przez podmiot, który w świetle kryteriów przewidzianych przez te przepisy należy uważać za podmiot nieistniejący i nie ma możliwości ustalenia tożsamości rzeczywistego dostawcy towarów, chyba że zostanie wykazane, w świetle obiektywnych przesłanek i bez wymagania od podatnika, aby dokonał ustaleń, do których nie jest on zobowiązany, że ów podatnik wiedział lub powinien był wiedzieć, iż rzeczona dostawa wiązała się z przestępstwem w zakresie podatku od wartości dodanej, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

Wyrok Trybunału z dnia 22 października 2015 r. w sprawie C-264/14 Skatteverket przeciwko David Hedqvist.

Odesłanie prejudycjalne - Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) - Dyrektywa 2006/112/WE - Artykuł 2 ust. 1 lit. c) oraz art. 135 ust. 1 lit. d)-f) - Odpłatne świadczenie usług - Transakcje wymiany wirtualnej waluty "bitcoin" na waluty tradycyjne - Zwolnienie.

*) Artykuł 2 ust. 1 lit. c) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że odpłatne świadczenie usług w rozumieniu tego przepisu stanowią transakcje, takie jak w postępowaniu głównym, polegające na wymianie waluty tradycyjnej na jednostki wirtualnej waluty „bitcoin" i odwrotnie, dokonywane za zapłatą kwoty odpowiadającej marży wynikającej z różnicy pomiędzy ceną, po jakiej dany przedsiębiorca nabywa waluty, a ceną, po jakiej je sprzedaje klientom.

*) Artykuł 135 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że świadczenie usług takich jak w postępowaniu głównym, które polegają na wymianie walut tradycyjnych na jednostki wirtualnej waluty „bitcoin" i odwrotnie, dokonywane za zapłatą kwoty odpowiadającej marży wynikającej z różnicy pomiędzy ceną, po jakiej dany przedsiębiorca nabywa waluty, a ceną, po jakiej je sprzedaje klientom, stanowi transakcje zwolnione z podatku od wartości dodanej w rozumieniu tego przepisu.

*) Artykuł 135 ust. 1 lit. d) i f) dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że takie świadczenie usług nie wchodzi w zakres stosowania tych przepisów.

Wyrok Trybunału z dnia 29 października 2015 r. w sprawie C-174/14 Saudaçor - Sociedade Gestora de Recursos e Equipamentos da Saúde dos Açores SA przeciwko Fazenda Pública.

Odesłanie prejudycjalne - Podatek od wartości dodanej - Dyrektywa 2006/112/WE - Artykuł 13 ust. 1 - Niepodleganie opodatkowaniu - Pojęcie

"podmiotu prawa publicznego" - Spółka akcyjna, do której należy świadczenie usług w dziedzinie planowania i zarządzania służbą zdrowia Autonomicznego Regionu Azorów - Określenie zasad świadczenia tych usług, w tym wynagrodzenia za nie, w umowach programowych zawartych pomiędzy tą spółką a wspomnianym regionem.

*) Artykuł 9 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że działalność, taka jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, polegająca na świadczeniu przez spółkę na rzecz regionu usług w dziedzinie planowania i zarządzania regionalną służbą zdrowia zgodnie z umowami programowymi zawartymi pomiędzy tą spółką a rzeczonym regionem, stanowi działalność gospodarczą w rozumieniu wspomnianego przepisu.

*) Artykuł 13 ust. 1 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że działalność, taka jak rozpatrywana w postępowaniu głównym, polegająca na świadczeniu przez spółkę na rzecz regionu usług w dziedzinie planowania i zarządzania regionalną służbą zdrowia zgodnie z umowami programowymi zawartymi pomiędzy tą spółką a rzeczonym regionem, jest objęta zasadą nieopodatkowania podatkiem od wartości dodanej przewidzianą w tym przepisie, w sytuacji gdy owa działalność stanowi działalność gospodarczą w rozumieniu art. 9 ust. 1 tej dyrektywy, jeżeli, co podlega weryfikacji sądu odsyłającego, można uznać, że wspomnianą spółkę należy zaklasyfikować jako podmiot prawa publicznego oraz że wykonuje ona wspomnianą działalność jako podmiot władzy publicznej, o ile sąd odsyłający stwierdzi, że zwolnienie tej działalności nie spowoduje znaczących zakłóceń konkurencji.

W tym kontekście pojęcie „innych podmiotów prawa publicznego" w rozumieniu art. 13 ust. 1 wspomnianej dyrektywy nie powinno być interpretowane poprzez odesłanie do pojęcia „podmiotu prawa publicznego" ustanowionego w art. 1 ust. 9 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi.

Cła

Wyrok Trybunału z dnia 29 października 2015 r. w sprawie C-319/14 B&S Global Transit Center BV przeciwko Staatssecretaris van Financiën.

Odesłanie prejudycjalne - Wspólnotowy kodeks celny - Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 - Artykuły 203 i 204 - Wspólnotowa procedura tranzytu zewnętrznego - Rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 - Artykuły 365, 366 i 859 - Powstanie długu celnego - Usunięcie lub brak usunięcia spod dozoru celnego - Niewykonanie obowiązku - Brak zakończenia procedury tranzytu zewnętrznego - Wyprowadzenie z obszaru celnego Unii Europejskiej.

*) Artykuły 203 i 204 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny, zmienionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1791/2006 z dnia 20 listopada 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że uchybienie obowiązkowi przedstawienia towaru objętego wspólnotową procedurą tranzytu zewnętrznego w urzędzie celnym przeznaczenia prowadzi do powstania długu celnego na podstawie art. 203 rozporządzenia nr 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 1791/2006, a nie na podstawie art. 204

rozporządzenia 2913/92, zmienionego rozporządzeniem nr 1791/2006, w przypadku, gdy dany towar został wyprowadzony z obszaru celnego Unii Europejskiej, a osoba uprawniona do korzystania ze wspomnianej procedury nie jest w stanie przedstawić dokumentów zgodnych z art. 365 ust. 3 rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiającego przepisy w celu wykonania rozporządzenia nr 2913/92 w wersji wynikającej z rozporządzenia Komisji (WE) nr 993/2001 z dnia 4 maja 2001 r. lub z art. 366 ust. 2 i 3 rozporządzenia nr 2454/93 w wersji wynikającej z rozporządzenia Komisji (WE) nr 192/2008 z dnia 17 listopada 2008 r.

Cudzoziemcy

Wyrok Trybunału z dnia 1 października 2015 r. w sprawie C-290/14 Postępowanie karne przeciwko Skerdjan Celaj.

Odesłanie prejudycjalne - Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości - Dyrektywa 2008/115 WE - Powrót nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich - Decyzja nakazująca powrót zaopatrzona w zakaz wjazdu przez okres trzech lat - Naruszenie zakazu wjazdu - Obywatel państwa trzeciego uprzednio wydalony - Kara pozbawienia wolności w wypadku ponownego bezprawnego wjazdu na terytorium krajowe - Zgodność.

*) Wykładni dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich należy dokonywać w ten sposób, że co do zasady nie stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które przewiduje wymierzenie kary pozbawienia wolności przebywającemu nielegalnie obywatelowi państwa trzeciego, który – po powrocie do państwa pochodzenia w ramach wcześniejszego postępowania w sprawie powrotu – ponownie nielegalnie wjeżdża na terytorium tego państwa z naruszeniem zakazu wjazdu.

.

Zabezpieczenie społeczne

Wyrok Trybunału z dnia 22 października 2015 r. w sprawie C-378/14 Bundesagentur für Arbeit - Familienkasse Sachsen przeciwko Tomislaw Trapkowski.

Odesłanie prejudycjalne - Zabezpieczenie społeczne - Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 - Artykuł 67 - Rozporządzenie (WE) nr 987/2009 - Artykuł 60 ust. 1 - Przyznanie świadczeń rodzinnych w wypadku rozwodu - Pojęcie "osoby zainteresowanej" - Przepisy państwa członkowskiego przewidujące przyznanie dodatków rodzinnych rodzicowi, który przyjął dziecko do swego gospodarstwa domowego - Zamieszkiwanie przez tego rodzica w innym państwie członkowskim - Niezłożenie przez tego rodzica wniosku o przyznanie dodatków rodzinnych - Ewentualne prawo drugiego rodzica do złożenia wniosku o przyznanie dodatków rodzinnych.

*) Wykładni art. 60 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego należy dokonywać w ten sposób, że przewidziana w tym przepisie fikcja może

prowadzić do przyznania prawa do świadczeń rodzinnych osobie niemającej miejsca zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego właściwego do wypłaty tych świadczeń, w sytuacji gdy zostały spełnione wszystkie inne przesłanki do przyznania tych świadczeń, przewidziane w prawie krajowym, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.

*) Wykładni art. 60 ust. 1 zdanie trzecie rozporządzenia nr 987/2009 należy dokonywać w ten sposób, że nie oznacza on, iż rodzic dziecka, na którego rzecz przyznawane są świadczenia rodzinne, mieszkający w państwie członkowskim zobowiązanym do wypłaty tych świadczeń, powinien uzyskać prawo do tych świadczeń z uwagi na to, że zamieszkujący w innym państwie członkowskim drugi rodzic nie złożył wniosku o przyznanie świadczeń rodzinnych.

Zamówienia publiczne

Wyrok Trybunału z dnia 6 października 2015 r. w sprawie C-203/14 Consorci Sanitari del Maresme przeciwko Corporació de Salut del Maresme i la Selva.

Odesłanie prejudycjalne - Artykuł 267 TFUE - Właściwość Trybunału - Status organu odsyłającego jako sądu - Niezawisłość - Obligatoryjna jurysdykcja - Dyrektywa 89/665/EWG - Artykuł 2 - Organy odpowiedzialne za procedury odwoławcze - Dyrektywa 2004/18/WE - Artykuł 1 ust.8 i art. 52 - Procedury udzielania zamówień publicznych - Pojęcie "podmiotu publicznego" - Organy administracji publicznej - Włączenie.

*) Artykuł 1 ust. 8 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „wykonawcy” użyte w akapicie drugim tego przepisu obejmuje organy administracji publicznej, które mogą zatem uczestniczyć w przetargach publicznych, o ile – i w takim zakresie, w jakim ma to miejsce – mają one prawo do oferowania odpłatnie usług na rynku.

*) Artykuł 52 dyrektywy 2004/18 należy interpretować w ten sposób, że nawet jeśli zawiera on pewne wymogi w zakresie określania warunków wpisu wykonawców do krajowych wykazów urzędowych i certyfikacji, to nie określa on w sposób wyczerpujący ani warunków wpisu tych wykonawców do krajowych wykazów urzędowych czy też warunków ich dopuszczenia do certyfikacji, ani praw i obowiązków podmiotów publicznych w tym zakresie. W każdym wypadku dyrektywę 2004/18 należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, na mocy którego z jednej strony krajowe organy administracji publicznej uprawnione do oferowania robót budowlanych, produktów lub usług określonych w odnośnym ogłoszeniu o udzieleniu zamówienia nie mogą zostać wpisane do tych wykazów lub nie mogą korzystać z owej certyfikacji, a z drugiej strony prawo do uczestnictwa w danym przetargu jest zarezerwowane tylko dla wykonawców znajdujących się na wspomnianych wykazach lub dysponujących wspomnianą certyfikacją.

Wyrok Trybunału z dnia 6 października 2015 r. w sprawie C-61/14 Orizzonte Salute - Studio Infermieristico Associato przeciwko Azienda Pubblica di Servizi alla persona San Valentino - Città di Levico Terme i inni.

Odesłanie prejudycjalne - Dyrektywa 89/665/EWG - Zamówienia publiczne - Uregulowania krajowe - Opłaty za dostęp

do sądu administracyjnego w dziedzinie zamówień publicznych - Prawo do skutecznego środka prawnego - Opłaty o charakterze zniechęcającym - Sądowa kontrola aktów administracyjnych - Zasady skuteczności i równoważności - Effet utile.

*) Artykuł 1 dyrektywy Rady 89/665/EWG z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane, zmienionej dyrektywą 2007/66/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 grudnia 2007 r., a także zasady równoważności i skuteczności należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwiają się one uregulowaniu krajowemu, które zobowiązuje do uiszczenia opłat sądowych takich jak opłata standardowa będąca przedmiotem postępowania głównego, przy wnoszeniu do sądów administracyjnych skarg z dziedziny zamówień publicznych.

*) Artykuł 1 dyrektywy 89/665, zmienionej dyrektywą 2007/66, a także zasady równoważności i skuteczności nie sprzeciwiają się ani wielokrotnemu pobieraniu opłat sądowych od podmiotu prawa, który wnosi kilka skarg sądowych dotyczących tego samego zamówienia publicznego, ani temu, aby ten podmiot prawa był zobowiązany do uiszczenia dodatkowych opłat sądowych, by móc podnieść dodatkowe zarzuty dotyczące tego samego zamówienia publicznego w ramach toczącego się postępowania sądowego. Jednakże w wypadku zaskarżenia przez zainteresowaną stronę, do sądu krajowego należy zbadanie przedmiotów skarg wniesionych przez podmiot prawa lub zarzutów podniesionych przez niego w ramach tego samego postępowania. Jeżeli sąd krajowy stwierdzi, że przedmioty te w rzeczywistości nie są odrębne lub nie stanowią znaczącego rozszerzenia przedmiotu już zawisłego sporu, jest on zobowiązany do zwolnienia tego podmiotu prawa z obowiązku zapłaty kumulatywnych opłat sądowych.

Wyrok Trybunału z dnia 22 października 2015 r. w sprawie C-552/13 Grupo Hospitalario Quirón SA przeciwko Departamento de Sanidad del Gobierno Vasco i Instituto de Religiosas Siervas de Jesús de la Caridad.

Odesłanie prejudycjalne - Zamówienia publiczne na usługi - Dyrektywa 2004/18/WE - Artykuł 23 ust. 2 - Zarządzanie publicznymi usługami opieki zdrowotnej - Udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, za które odpowiadają szpitale publiczne, w placówkach prywatnych - Wymóg udzielania świadczeń w danej gminie.

*) Artykuł 23 ust. 2 dyrektywy 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi sprzeciwia się ustanowieniu wymogu takiego jak ten będący przedmiotem sporu w postępowaniu głównym, w postaci specyfikacji technicznej zawartej w ogłoszeniach o zamówieniu publicznym dotyczących udzielania świadczeń opieki zdrowotnej, zgodnie z którym świadczenia opieki zdrowotnej będące przedmiotem przetargów muszą być udzielane wyłącznie przez placówki szpitalne położone w określonej gminie, która to gmina może nie być gminą zamieszkania pacjentów, których dotyczą te świadczenia, ponieważ wymóg ów powoduje automatyczne wykluczenie oferentów, którzy nie mogą udzielać omawianych świadczeń w tego rodzaju placówce położonej w tej gminie, ale spełniają wszystkie pozostałe warunki tego zamówienia.

Wyrok Trybunału z dnia 22 października 2015 r. w sprawie C-425/14 Impresa Edilux Srl i Società Italiana Costruzioni e Forniture Srl (SICEF) przeciwko Assessorato Beni Culturali e Identità

Siciliana - Servizio Soprintendenza Provincia di Trapani i inni.

Odesłanie prejudycjalne - Zamówienia publiczne - Dyrektywa 2004/18/WE - Podstawy wykluczenia z udziału w postępowaniu przetargowym - Zamówienie poniżej progu wymaganego dla zastosowania tej dyrektywy - Podstawowe zasady traktatu FUE - Oświadczenie o przyjęciu porozumienia o zgodności z prawem dotyczącego zwalczania działalności przestępczej - Wykluczenie z powodu braku złożenia takiego oświadczenia - Dopuszczalność - Proporcjonalność.

*) Podstawowe i ogólne zasady traktatu FUE, a w szczególności zasady równego traktowania i niedyskryminacji, a także wynikający z nich obowiązek przejrzystości, powinny być interpretowane w ten sposób, iż nie sprzeciwiają się one przepisowi prawa krajowego, na podstawie którego instytucja zamawiająca może przewidzieć, że kandydat lub oferent zostaje automatycznie wykluczony z postępowania przetargowego dotyczącego zamówienia publicznego z powodu braku złożenia wraz z jego ofertą pisemnego oświadczenia o przyjęciu zobowiązań i deklaracji zawartych w porozumieniu o zgodności z prawem, takim jak sporne w postępowaniu krajowym, którego celem jest zwalczanie infiltracji zorganizowanej przestępczości do sektora zamówień publicznych. Niemniej jednak, ponieważ porozumienie to zawiera oświadczenia, że kandydat lub oferent nie znajduje się w stosunku kontroli lub powiązania z innymi kandydatami lub oferentami, że nie zawarł on ani nie zawrze porozumienia z innymi uczestnikami postępowania przetargowego i nie podzleci żadnego rodzaju zadań innym przedsiębiorstwom uczestniczącym w tym postępowaniu, brak takich oświadczeń nie może skutkować automatycznym wykluczeniem kandydata lub oferenta ze wspomnianego postępowania.

Zdrowie publiczne

Wyrok Trybunału z dnia 1 października 2015 r. w sprawie C-452/14 Agenzia Italiana del Farmaco (AIFA) i Ministero della Salute przeciwko Doc Generici srl.

Odesłanie prejudycjalne - Artykuł 267 TFUE - Obowiązek wystąpienia do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym - Zbliżanie ustawodawstw - Leki gotowe - Produkty lecznicze stosowane u ludzi - Pozwolenie na dopuszczenie do obrotu - Dostosowanie - Opłaty - Rozporządzenie (WE) nr 297/95 - Rozporządzenie (WE) nr 1234/2008 - Zakres stosowania.

*) Ani rozporządzenie Rady (WE) nr 297/95 z dnia 10 lutego 1995 r. w sprawie opłat wnoszonych na rzecz Europejskiej Agencji ds. Oceny Produktów Leczniczych, zmienione rozporządzeniem Komisji (UE) nr 273/2012 z dnia 27 marca 2012 r., ani rozporządzenie Komisji (WE) nr 1234/2008 z dnia 24 listopada 2008 r. dotyczące badania zmian w warunkach pozwoleń na dopuszczenie do obrotu dla produktów leczniczych stosowanych u ludzi i weterynaryjnych produktów leczniczych, zmienione rozporządzeniem Komisji (UE) nr 712/2012 z dnia 3 sierpnia 2012 r. nie zobowiązują właściwego organu krajowego do tego, by w odniesieniu do zmiany adresu posiadacza pozwolenia na dopuszczenie do obrotu wymagał uiszczenia tylu opłat, ile pozwoleń na dopuszczenie do obrotu podlega zmianie ani rozporządzenia te tego nie zakazują.

*) Wykładni art. 267 TFUE należy dokonywać w ten sposób, że sąd, którego orzeczenia nie podlegają zaskarżeniu według prawa wewnętrznego, jest zobowiązany, w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, zwrócić się do Trybunału z pytaniem prejudycjalnym.

Prawo telekomunikacyjne / łączność

Wyrok Trybunału z dnia 6 października 2015 r. w sprawie C-508/14 Český telekomunikační úřad przeciwko T-Mobile Czech Republic a.s. i Vodafone Czech Republic a.s..

Odesłanie prejudycjalne - Dyrektywa 2002/22/WE (dyrektywa o usłudze powszechnej) - Kalkulacja kosztu obowiązku świadczenia usługi powszechnej - Uwzględnienie stopy zwrotu z zasobów własnych - Bezpośrednia skuteczność - Stosowanie ratione temporis.

*) Artykuły 12 i 13 dyrektywy 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywy o usłudze powszechnej) należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by koszt netto obowiązku świadczenia usługi powszechnej obejmował „rozsądny zysk" podmiotu świadczącego tę usługę składający się ze stopy zwrotu z zasobów własnych, której zażądałoby przedsiębiorstwo porównywalne z podmiotem świadczącym usługę powszechną rozważające, czy podjąć się wykonywania danej usługi świadczonej w ogólnym interesie gospodarczym w całym okresie powierzenia, przy uwzględnieniu poziomu ryzyka.

*) Artykuły 12 i 13 dyrektywy 2002/22 należy interpretować w ten sposób, że są one bezpośrednio skuteczne i że jednostki mogą powoływać się na nie bezpośrednio przed sądem krajowym w celu zakwestionowania decyzji krajowego organu regulacyjnego.

*) Dyrektywę 2002/22 należy interpretować w ten sposób, że nie znajduje ona zastosowania do określenia wysokości kosztu netto obowiązku świadczenia przez przedsiębiorstwo wyznaczone usługi powszechnej w okresie poprzedzającym przystąpienie Republiki Czeskiej do Unii Europejskiej, a mianowicie w 2004 r., od dnia 1 stycznia 2004 r. do dnia 30 kwietnia 2004 r.

Wyrok Trybunału z dnia 6 października 2015 r. w sprawie C-346/13 Ville de Mons przeciwko Base Company SA.

Odesłanie prejudycjalne - Sieci i usługi łączności elektronicznej -Dyrektywa 2002/20/WE - Artykuł 13 - Opłata za prawo do instalowania urządzeń - Zakres stosowania - Uregulowanie gminne zobowiązujące właścicieli słupów i masztów nadawczych telefonii ruchomej do zapłaty podatku.

*) Artykuł 13 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie temu, aby podatek taki jak ten będący przedmiotem postępowania głównego został nałożony na właścicieli obiektów wolnostojących, takich jak słupy czy maszty nadawcze, przeznaczonych do tego, by służyć jako podpora dla anten niezbędnych do funkcjonowania sieci telekomunikacji ruchomej, które nie mogły zostać umieszczone na obiekcie istniejącym.

Radio i telewizja

Wyrok Trybunału z dnia 21 października 2015 r. w sprawie C-347/14 New Media Online GmbH przeciwko Bundeskommunikationssenat.

Odesłanie prejudycjalne - Dyrektywa 2010/13/UE - Pojęcia "audycji" oraz "audiowizualnej usługi medialnej" - Określenie podstawowego celu audiowizualnej usługi medialnej - Porównywalność usługi z rozpowszechnianiem telewizyjnym - Zawarcie krótkich materiałów wideo w dziale witryny gazety dostępnej w Internecie.

*) Pojęcie „audycji” w rozumieniu art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych) powinno być interpretowane w ten sposób, że obejmuje ono udostępnienie, pod subdomeną witryny internetowej gazety, krótkich materiałów wideo odpowiadających krótkim sekwencjom z wiadomościami lokalnymi, sportowymi lub rozrywkowymi.

*) Artykuł 1 ust. 1 lit. a) ppkt (i) dyrektywy 2010/13 należy interpretować w ten sposób, że ocena podstawowego celu usługi udostępniania materiałów wideo oferowanych w ramach elektronicznej wersji gazety powinna skupiać się na badaniu, czy owa usługa jako taka ma treść i funkcję samodzielne w stosunku do treści i funkcji działalności dziennikarskiej podmiotu zarządzającego daną witryną internetową oraz czy nie jest ona wyłącznie nieodłącznym uzupełnieniem tej działalności, w szczególności ze względu na powiązania oferty audiowizualnej z ofertą tekstową. Ocena ta należy do sądu odsyłającego.

Geodezja i kartografia

Wyrok Trybunału z dnia 29 października 2015 r. w sprawie C-490/14 Freistaat Bayern przeciwko Verlag Esterbauer GmbH.

Odesłanie prejudycjalne - Ochrona prawna baz danych - Dyrektywa 96/9/WE - Artykuł 1 ust. 2 - Zakres stosowania - Bazy danych - Mapy topograficzne - Niezależność elementów tworzących bazę danych - Możliwość oddzielenia tych elementów bez naruszenia wartości ich zawartości informacyjnej - Uwzględnienie przeznaczenia mapy topograficznej dla użytkownika.

*) Artykuł 1 ust. 2 dyrektywy 96/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 1996 r. w sprawie ochrony prawnej baz danych należy interpretować w ten sposób, że dane geograficzne, które zostały oddzielone przez podmiot trzeci z mapy topograficznej w celu produkcji i sprzedaży innej mapy, zachowują po ich oddzieleniu wystarczającą wartość informacyjną, aby mogły zostać zakwalifikowane jako „niezależne elementy” „bazy danych” w rozumieniu tego przepisu.

Prawo upadłościowe

Wyrok Trybunału z dnia 15 października 2015 r. w sprawie C-310/14 Nike European Operations Netherlands BV przeciwko Sportland Oy.

Odesłanie prejudycjalne - Rozporządzenie (WE) nr 1346/2000 - Artykuły 4 i 13 - Postępowanie upadłościowe - Czynności prawne dokonane z pokrzywdzeniem wierzycieli - Powództwo o zwrot kwot wypłaconych przed datą wszczęcia postępowania upadłościowego - Prawo państwa członkowskiego wszczęcia postępowania upadłościowego - Prawo innego państwa członkowskiego regulujące sporną czynność prawną - "Czynność prawna niepodlegająca w takim przypadku w żaden sposób zaskarżeniu" na podstawie tego prawa - Ciężar dowodu.

*) Artykuł 13 rozporządzenia Rady (WE) nr 1346/2000 z dnia 29 maja 2000 r. w sprawie postępowania upadłościowego należy interpretować w ten sposób, że jego zastosowanie jest uzależnione od warunku, aby dana czynność nie mogła zostać zaskarżona na podstawie prawa właściwego dla tej czynności (lex causae), przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy.

*) Dla celów stosowania art. 13 rozporządzenia nr 1346/2000 i w sytuacji, gdyby pozwany, przeciw któremu skierowano powództwo o stwierdzenie nieważności lub bezskuteczności czynności, powołał się na przepis prawa właściwego dla tej czynności (lex causae), zgodnie z którym czynność ta podlega zaskarżeniu wyłącznie w okolicznościach określonych w tym przepisie, to ten pozwany powinien powołać się na nieistnienie takich okoliczności oraz wykazać owo nieistnienie.

*) Artykuł 13 rozporządzenia nr 1346/2000 należy interpretować w ten sposób, że wyrażenie „ta czynność prawna w żaden sposób nie podlega zaskarżeniu” dotyczy, obok przepisów prawa właściwego dla tej czynności (lex causae) stosowanych w dziedzinie upadłości, także wszystkich ogólnych przepisów i zasad tego prawa.

*) Artykuł 13 rozporządzenia nr 1346/2000 należy interpretować w ten sposób, że pozwany, przeciw któremu skierowano powództwo o stwierdzenie nieważności lub bezskuteczności czynności, musi wykazać, iż prawo właściwe dla tej czynności (lex causae), rozpatrywane w całości, nie pozwala na kwestionowanie wspomnianej czynności. Sąd krajowy rozpatrujący takie powództwo może stwierdzić, że to powód musi przedstawić dowód istnienia przepisu lub zasady wspomnianego prawa, zgodnie z którymi czynność ta podlega zaskarżeniu, wyłącznie wtedy, gdy sąd ten stwierdzi, iż w świetle zwykle stosowanych przezeń przepisów krajowego prawa procesowego pozwany w pierwszej kolejności rzeczywiście wykazał, że zgodnie ze wspomnianym prawem dana czynność nie podlega zaskarżeniu.

Własność przemysłowa / znaki towarowe

Wyrok Trybunału z dnia 6 października 2015 r. w sprawie C-471/14 Seattle Genetics Inc. przeciwko Österreichisches Patentamt.

Odesłanie prejudycjalne - Własność intelektualna i przemysłowa - Leki gotowe - Rozporządzenie (WE) nr 469/2009 - Artykuł 13 ust. 1 - Dodatkowe świadectwo ochronne - Okres ważności - Pojęcie "data pierwszego pozwolenia na dopuszczenie do obrotu w Unii" - Uwzględnienie daty wydania pozwolenia lub daty notyfikacji tej decyzji.

*) Artykuł 13 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 469/2009 z dnia 6 maja 2009 r. dotyczącego dodatkowego świadectwa ochronnego dla produktów leczniczych należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „daty pierwszego pozwolenia na dopuszczenie do obrotu w [Unii Europejskiej]" jest definiowane w prawie Unii.

*) Artykuł 13 ust. 1 rozporządzenia nr 469/2009 należy interpretować w ten sposób, że „datą pierwszego pozwolenia na dopuszczenie do obrotu w [Unii]" w rozumieniu tego przepisu jest data notyfikacji decyzji dotyczącej pozwolenia na dopuszczenie do obrotu jej adresatowi.

Postanowienie Trybunału z dnia 6 października 2015 r. w sprawie C-500/14 Ford Motor Company przeciwko Wheeltrims srl.

Odesłanie prejudycjalne - Wzory - Dyrektywa 98/71/WE - Artykuł 14 - Rozporządzenie (WE) nr 6/2002 - Artykuł 110 - Klauzula "naprawy" - Używanie znaku towarowego bez zgody właściciela w odniesieniu do części zamiennych lub akcesoriów dla pojazdów, identycznych z towarami, dla których znak ten został zarejestrowany.

*) Artykuł 14 dyrektywy 98/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. w sprawie prawnej ochrony wzorów i art. 110 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 z dnia 12 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów wspólnotowych należy interpretować w ten sposób, że nie zezwalają one, na zasadzie odstępstwa od przepisów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych i rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, producentowi części zamiennych i akcesoriów do samochodów, takich jak kołpaki, na umieszczanie na swoich produktach oznaczenia identycznego z zarejestrowanym przez producenta samochodów znakiem towarowym, między innymi dla takich towarów, bez zgody tego producenta, na tej podstawie, że użycie znaku towarowego w taki sposób stanowi jedyny środek naprawy danego pojazdu poprzez odtworzenie jego oryginalnego wyglądu jako produktu złożonego.

Wyrok Trybunału z dnia 22 października 2015 r. w sprawie C-20/14 BGW Beratungs-Gesellschaft Wirtschaft mbH przeciwko Bodo Scholz.

Odesłanie prejudycjalne - Znaki towarowe - Dyrektywa 2008/95/WE - Względne podstawy odmowy rejestracji lub unieważnienia - Słowny znak towarowy - Taki sam ciąg liter jak we wcześniejszym znaku towarowym - Dodanie kombinacji wyrazów - Występowanie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

*) Artykuł 4 ust. 1 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że w przypadku identycznych i podobnych towarów i usług można przyjąć, iż w odczuciu właściwego kręgu odbiorców może zachodzić prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd pomiędzy wcześniejszym znakiem towarowym złożonym z ciągu liter, mającego charakter odróżniający i stanowiącego dominujący element tego znaku – który sam w sobie ma średni charakter odróżniający – a późniejszym znakiem towarowym, który powiela ten ciąg liter i jednocześnie dodaje do niego kombinację słowną złożoną z wyrazów, których pierwsze litery są takie same jak litery tego ciągu, skutkiem czego odbiorcy

postrzegają ten ciąg jako skrót owej kombinacji.

Orzeczenia Europejskiego Trybunału Praw Człowieka

[*) Podstawę opracowania not dotyczących orzeczeń ETPC stanowią noty informacyjne MSZ oraz informacje zawarte w bazie HUDOC]

Postanowienie z dnia 8 września 2015 r., Okitaloshima Okonda Osungu i Selpa Lokongo p. Francji (skargi nr 76860/11 i 51354/13; publ. 1.10.2015 r.)

Oczywista bezzasadność i niedopuszczalność skarg – art. 8 EKPC (prawo do poszanowania życia prywatnego i rodzinnego) w zw. z art. 14 (zakaz dyskryminacji) oraz art. 1 Protokołu nr 1 do EKPC (ochrona własności) w związku z art. 14 (zakaz dyskryminacji) – odmowa przyznania przez władze francuskie świadczeń rodzinnych skarżącym, których dzieci przybyły do Francji bez przeprowadzenia wymaganej prawem procedury łączenia rodzin.

Skarżący - obywatele Konga, zamieszkujący legalnie we Francji mają dzieci, które dołączyły do nich już po ich przybyciu do Francji i bez zastosowania się do procedury łączenia rodzin. W związku z tym Skarżącym odmówiono przyznania świadczeń rodzinnych na dzieci z uwagi na nieprzedstawienie dokumentów wymaganych przez kodeks zabezpieczeń społecznych, tj. zaświadczenia medycznego wydawanego przez Francuską Agencję Imigracyjną i Integracyjną po zakończeniu procedury łączenia rodzin.

Wnioski skarżących zostały odrzucone przez sądy krajowe, które uznały, że postanowienia zawarte w kodeksie zabezpieczeń społecznych uzależniające wypłacenie świadczeń rodzinnych od przedstawienia dokumentu potwierdzającego, że dziecko wjechało na teren Francji legalnie, opierają się na obiektywnych podstawach i są podyktowane potrzebą zapewnienia możliwości kontroli przez demokratyczne państwo warunków przyjmowania dzieci-cudzoziemców. W ocenie sądów krajowych przepisy te nie stanowiły nieproporcjonalnej ingerencji w prawo do życia rodzinnego w rozumieniu art. 8 i art. 14 EKPC ani nie naruszały art. 3 ust. 1 Konwencji Praw Dziecka. Sądy krajowe podkreślały ponadto, że przepisy kodeksu zabezpieczeń społecznych nie naruszały w sposób nieproporcjonalny zasady równego traktowania długoletnich rezydentów w stosunku do obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej.

Skarżący podnieśli przed ETPC, że doszło do różnego traktowania dzieci z uwagi na status migracyjny ich rodziców, co stanowi naruszenie zakazu dyskryminacji w odniesieniu do prawa do poszanowania życia rodzinnego (art. 8 w zw. z art. 14 EKPC). Wskazano na odmienne traktowanie obywateli państw UE i państw trzecich, z którymi zawarto porozumienia przewidujące równe traktowanie w obszarze świadczeń rodzinnych – w stosunku do obywateli pozostałych państw trzecich. Sytuacja, jaka dotyczyła skarżących może być uznana za dyskryminację pośrednią opartą na przesłance pochodzenia oraz fakcie urodzenia za granicą. Druga skarżąca podniosła ponadto, że niektórzy rodzice są zwolnieni z obowiązku przestrzegania procedury łączenia rodziny: m.in. osoby, których dzieci urodziły się we Francji, uchodźcy, bezpaństwowcy, osoby korzystające z opieki subsydiarnej, naukowcy i badacze. Skarżący podnosili, że argumenty powoływane przez rząd dla usprawiedliwienia zróżnicowanego traktowania nie mogą zostać uznane za uprawnione, gdyż sankcjonują one postępowanie rodziców bez wzięcia pod uwagę zasady dobra dziecka. Skarżący kwestionowali też skuteczność procedury łączenia rodzin w sytuacji, gdy członek rodziny już przebywa w kraju. Powoływali się w tym względzie na niewielką liczbę spraw,

w których taka procedura zakończyła się powodzeniem.

Trybunał dokonując oceny rozpoznawanej sprawy, przypomniał ogólne zasady dotyczące zakazu dyskryminacji. Wskazał, że art. 14 EKPC znajduje zastosowanie wówczas, gdy doszło do różnego traktowania osób znajdujących się w podobnych sytuacjach. Takie zróżnicowanie jest dyskryminacyjne, tylko jeśli opiera się na określonych cechach osobistych oraz nie posiada obiektywnego i rozsądnego uzasadnienia, tj. nie służy osiągnięciu uprawnionego celu lub jeśli nie jest zachowana rozsądna proporcjonalność między celem a środkami użytymi do jego osiągnięcia. Państwa korzystają z pewnego marginesu oceny w celu określenia, czy i w jakim stopniu różnice między sytuacjami w pozostałym zakresie podobnymi uzasadniające zróżnicowane traktowanie. Zakres marginesu oceny różni się w zależności od okoliczności, obszaru i kontekstu, ostatecznie to jednak do Trybunału należy ocena, czy spełnione są wymogi konwencyjne. Szeroka swoboda jest zwykle pozostawiona państwu przy podejmowaniu środków generalnych w obszarze gospodarczym i społecznym. Jednakże, jedynie bardzo ważne względy mogą skłonić Trybunał do uznania zgodności z Konwencją zróżnicowanego traktowania opartego wyłącznie na przesłance obywatelstwa.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 8 w zw. z art. 14 EKPC, ETPC zauważył na wstępie, że doszło do zróżnicowanego traktowania skarżących w stosunku do innych rodziców otrzymujących świadczenia rodzinne. Zróżnicowanie to wynikało z kryterium obywatelstwa oraz kwestii zgodności z regulacjami ustawowymi dotyczącymi łączenia rodzin. Różnica ta miała zastosowanie w obszarze ekonomicznym i społecznym (w odniesieniu do którego państwa mają szeroki margines oceny) i nie opierała się wyłącznie na kryterium obywatelstwa, gdyż skarżącym odmówiono świadczeń ze względu na fakt, że ich dzieci wjechały na teren Francji nielegalnie w rezultacie działań umyślnie naruszających prawo. W tym względzie ETPC odnotował, że skarżący nie twierdzili ani nie powołali argumentów wskazujących, iż zasady mające zastosowanie w odniesieniu do łączenia rodzin same w sobie miałyby charakter dyskryminacyjny.

ETPC zwrócił też uwagę na fakt, że osoby, których wniosek o przyznanie świadczeń został odrzucony, wciąż mogły skutecznie uregulować swoją sytuację i ostatecznie uzyskać przedmiotowe świadczenia w drodze procedury łączenia rodzin prowadzonej w odniesieniu do dzieci przebywających już na terenie Francji (ETPC odnotował przypadki pozytywnych orzeczeń organów krajowych w tym względzie). Jednakże, skarżący nie udowodnili, że poczynili wystarczające starania, by przeprowadzić procedurę łączenia rodzin w kraju, pomimo, że mieli możliwość spełnienia kryteriów dochodowych wymaganych przez organy administracyjne.

Stąd ETPC uznał, że odmowa przyznania świadczeń rodzinnych skarżącym nie opierała się wyłącznie na kryterium obywatelstwa lub na jakiejkolwiek innej przesłance zawartej w art. 14 EKPC, wynikała zaś z faktu, że skarżący nie spełnili zasad procedury łączenia rodzin. Różnica w traktowaniu miała więc obiektywne i uzasadnione przyczyny. ETPC uznał skargę za w sposób oczywisty nieuzasadnioną i odrzucił jako niedopuszczalną.

ETPC odrzucił również zarzut naruszenia art. 14 EKPC (zakaz dyskryminacji) w związku z art. 1 Protokołu nr 1 (ochrona własności), uznając skargę w tym zakresie za w sposób oczywisty nieuzasadnioną.

Wyrok z dnia 29 października 2015 r. w sprawie A.L. (X.W.) przeciwko Rosji (skarga nr 44095/14, nieostateczny)
Naruszenie art. 2 (prawo do życia), 3 (zakaz tortur) oraz 13 (prawo do skutecznego środka odwoławczego) EKPC – wydalenie do Chin – ryzyko skazania na karę śmierci – brak skutecznego środka odwoławczego (art. 13 EKPC) – warunki detencji

Skarżący, utrzymujący, że jest obywatelem rosyjskim, zarzucał władzom rosyjskim, że podejmując decyzję o jego wydaleniu do Chin, naraziły go na ryzyko skazania na karę

śmierci, stanowiącą naruszenie art. 2 i 3 Konwencji. Podnosił także brak skutecznego środka prawnego w rozumieniu art. 13 EKPC, jak również skarżył się na warunki detencji w ośrodku dla cudzoziemców oraz komisariacie policji.

Władze kwestionowały rosyjskie obywatelstwo skarżącego. Został on zatrzymany w marcu 2014 r. pod zarzutem zabójstwa policjanta chińskiego i umieszczony na liście osób poszukiwanych Interpolu w następstwie nakazu aresztowania wydanego przez władze chińskie. Ponieważ Chiny nie przedstawiły oficjalnego wniosku ekstradycyjnego, prokurator postanowił o jego zwolnieniu z aresztu. Jednakże skarżący pozostał w areszcie i następnego dnia sąd rosyjski uznał go winnym nielegalnego pobytu w Rosji. Kilka dni później urząd migracyjny ustalił, że skarżący nielegalnie otrzymał paszport rosyjski na dane personalne A.L. Wyrok został następnie uchylony, a sprawę umorzono, po czym skarżący został zwolniony. Jego paszport został zatrzymany. Następnie wydano decyzję o nakazie opuszczenia kraju pod rygorem deportacji.

Skarżący odwołał się do sądu, który potwierdził legalność decyzji i jednocześnie uznał, że groźba kary śmierci w Chinach nie może stanowić podstawy do uchylenia zgodnej z prawem decyzji administracyjnej. Wskazał też, że może on uniknąć deportacji do Chin poprzez wyjazd do innego kraju. Wyrok został utrzymany w mocy przez sąd wyższej instancji.

W czerwcu 2014 r. ETPC zdecydował o zastosowaniu środka tymczasowego na podstawie art. 39 Regulaminu Trybunału, zakazując władzom rosyjskim wydalenia skarżącego na czas postępowania przed ETPC.

Między 18 kwietnia a 29 sierpnia 2014 r. skarżący był przetrzymywany w ośrodku dla cudzoziemców, a od 29 sierpnia do 31 sierpnia 2014 r. w celi policyjnej.

ETPC w pierwszej kolejności przypomniał, że Rosja – choć nie jest stroną Protokołów nr 6 i 13 do EKPC – wprowadziła moratorium na wykonywanie kary śmierci, a zatem wynikający z orzecznictwa ETPC brak akceptacji dla tej kary jest w pełni wiążący dla tego państwa.

ETPC uznał, że rosyjskie sądy nie zbadały ryzyka narażenia skarżącego na karę śmierci w przypadku deportacji do Chin. ETPC, biorąc pod uwagę okoliczność, że skarżącemu zatrzymano paszport, przyznał mu rację, że jest on narażony na rychłą deportację do Chin, a w dalszej kolejności na karę śmierci. Deportacja skarżącego stanowiłaby zatem naruszenie art. 2 i 3 Konwencji. W świetle tych ustaleń Trybunał uznał, że nie jest konieczne odrębne rozpoznawanie skargi w świetle art. 13 EKPC.

Ponadto, ETPC uznał, że detencja skarżącego w ośrodku dla cudzoziemców stanowiła nieludzkie i poniżające traktowanie sprzeczne z art. 3 EKPC. W ocenie ETPC do naruszenia tego przepisu EKPC doszło również poprzez niezapewnienie odpowiednich warunków pozbawienia wolności w celi policyjnej, która nie miała toalety czy zlewu, łóżka, krzesła i stołu, ani też dostępu do świeżego powietrza i światła dziennego.

ETPC na rzecz skarżącego zasądził słuszne zadośćuczynienie w wysokości 5000 euro oraz 2100 euro tytułem poniesionych kosztów i wydatków.